

Sylvie

Byl to od začátku den Blbec, den Debil a den Kretén. Všichni tři dohromady. Protože jsem zaspala. Všichni jsme zaspali, jelikož když se nevzbudím já, zůstane celý byt jako Šípkový zámek. Přesto jsem se v rekordním čase stačila osprchovat a třikrát vletět do pokoje, jehož podlaha byla posetá oblečením, tak jak večer spadalo z mého syna, a zařvat: „Oskarééé, okamžitě vstaň a mazej do školy!“ Mia okupovala koupelnu rychlostí operace Pouštní bouře, aby si začernila oči tou nejtmavší řasenkou na světě, kterou si koupila z kapesného navzdory mému varování, že ji okamžitě vyhodím do koše. Zakázala jsem to a absolvovala jednu z našich pravidelných ranních debat na téma, kdy je člověk dostatečně velký na to, aby si mohl obarvit vlasy namodro. Podle mě to ve čtrnácti není. Sama jsem si namalovala na přední část hlavy kousek obličej, zavolala taxíka, zapomněla mobil v kuchyni, vrátila se pro mobil a dojela do agentury minutu před ranní poradou. Přesto byl celý den ve skluzu. A odpoledne se definitivně všechno po... Dál to neřeknu, protože z principu nemluví sprostě.

Už jsem v taxíku, když mi zase zvoní mobil. Oskar mi na něm vždycky nastaví novou melodii, takže chvíli trvá, než mi dojde, že je to právě můj telefon. Tahle je obzvlášť vlezlá. S nadějí se dívám na displej, zda se konečně ozývá

někdo z mé věčně nedostupné rodiny. Marně. A přesto nedokážu telefon nezvednout, protože já jsem ksakru přece ta spolehlivá. Oni jsou nedostupní. „Ano, šéfe?“

„Sylvie, oprav mě, jestli se mýlím, ale měl jsem pocit, že ti na práci v agentuře záleží?“

„Samozřejmě že mi na ní záleží.“

„Což se teda ale trochu vylučuje s tím, že ze mě děláš šaška.“

„Ne, to bych si rozhodně nedovolila.“

„Na brífinku sedí patnáct lidí, tobě opět zvoní telefon, i když jsme si jasně řekli, že v zasedačce mobily zásadně vypínáme, a vzápětí zmizíš bez jakýhokoliv vysvětlení. Opět.“ Slovo *opět* je hodno jeho postavení. Zase by nebylo tak důstojné. „Nemám si připadat jako šašek?“

„Ne...“

„Ne? A jako co si teda mám připadat?“

„Omlouvám se, že jsem utekla z porady, ale bylo to, Karle, opravdu naléhavé. Volali ze školy. Oskar má průšvih.“

„Oskar má průšvihy pořád. Nepamatuju si měsíc, kdy by tvůj syn neměl nějaký průser. Každý měsíc se tu řeší nějaký sračky kolem tvýho syna. Už je to docela nuda.“

Karlovi sprostá slova najednou potíže nedělají. Jeho důstojnost není zase tak důsledná, aby ji nedokázalo rychle smazat naštvání. Je naštvaný na mě. Když jsem nervózní, koušu se do spodního rtu. Mám pod ním odmalička takový malý hrb, zátaras, který se dá dobře secvaknout zuby. Na jazyku už cítím kovovou chuť krve. Ale neuklidní mě to.

„Jo, já vím, že Oskar má průšvihy pořád...“

... že by nějaká chyba ve výchově?“ zeptá se jízlivě.

„Ale tohle je prý opravdu něco vážného.“ Nemám chuť

se hádat. Nemám chuť s ním mluvit. Ale je to šéf a já potřebuju dostat každý měsíc výplatu. Kromě toho mě moje práce opravdu baví. A Karel není zase tak špatný. Jenom si občas potřebuje zašéfovat a říkat důrazně: *opět*. Ale zrovna teď se mi jeho nutková potřeba dělat ředitele vůbec nehodí.

„Je mrtvej?“

„Ne, není mrtvej. Jenom ho možná zavrou.“

„Jaké štěstí pro tuto společnost...“

Do očí mi vhrknou slzy. Proč mi musí zase nějaký macho s šéfovským komplexem, co ani neví, do jaké školy chodí jeho vlastní děti, předhazovat, že jsem špatná matka? I když je to můj nadřízený a zrovna teď ho „opět“ hodně baví mi zastříhávat křídla. „Promiň, nebude se to opakovat...“

Povzdychne si, už to slyšel stokrát. Pochopitelně, protože se to bude opakovat. Opět. Oskar je nevladatelný a já jsem špatná matka. Vytáčím Oskarův telefon, který kdesi zvoní do prázdna.

„K čertu.“ Samozřejmě mi nedojde, že pokud má můj syn průšvih, a tentokrát opravdu velký průšvih, jak mi dvakrát zdůraznil ředitel té hnusně drahé střední umělecké školy, kterou Oskarovi platíme, asi mu sebrali telefon. Podesáté mačkám *redial* svého muže. Volaný účastník není dostupný. Vytáčím Miu. Telefon zvoní bez odezvy. Doufám jen, že si nevytváří na hlavě ten modrý přeliv. Dívám se nepřítomně před sebe. Kdybych klela, tak už nemám sílu ani klít.

„Blbej den?“ zeptá se osoba za volantem.

„Ten nejblbější!“

V taxíku asi za rok vyslechne víc nářků, hádek, usmí-

ření a víc intimních detailů než odborník v psychologické poradně. Utrácíme za drahé psychoanalytiky, ale největší a nejčernější pravdu o svém životě řekneme servírkám v barech a taxikářům. Utahaným, nasraným chlápům, kteří nás v hluboké noci vezou z baru domů, kam se nechceme vrátit, které popoháníme do nemocnic, abychom stihli poslední stisk ruky někoho, kdo se nám nevrátí, a s nimiž se z těch nemocnic vlečeme, když stisk ruky definitivně zeslábl. Taxikářům, s nimiž spěcháme na letiště, když někam odlétáme a víme kam nebo když chceme utéct, aniž víme kam. Teprve teď jsem si uvědomila, že řidič taxíku je vlastně ona. Na palubní desce má různé serepetičky. Uprostřed stojí bizarní figurka, s gumovým šklebem na tváři, a drží v ruce nápis:

NEKDY JE LEPŠÍ NECHAT VĚCI PŘICHÁZET
NEŽ SE SNAŽIT!

Dobré heslo, ale pro koho. Já těmhle moudrům ze suvenýrů pro turisty nedůvěřuji. Člověk má v životě o něco usilovat. „Tomuhle moc nevěřím,“ ukážu trochu moc přezíravě na panáčka.

„Vždyť taky nemusíte, nikdo vás nenutí. Ale je to moje auto, můžu tu mít, co chci,“ odsekne mi.

„Omlouvám se, samozřejmě, promiňte.“

„Do prdele, za co se omlouváte? Řekla jste, co si myslíte. Proč byste se měla omlouvat? Víte, co všechno mi tu lidi řeknou? Nebo udělají? A nikdo se neomluví. Vy jste tu dvacet minut, a už se omlouváte podruhé. Nejdřív tomu píčoví v telefonu a teď mně.“

Při tom slově se ošiju. Odmala mi byla sprostá slova nepříjemná. Když děti mluvily sprostě, vždycky jsem se radši uklidila do závětrí. Nějakého blbce nebo debila jsem samozřejmě dávala, ale jak došlo na ostřejší výrazy, bylo mi to až fyzicky nepříjemné. Jednou v družině mě dva kluci chytli, malí kluci mají vždycky větší sílu než holka, vyhrnuli mi sukni a nutili mě: „Sylvie, řekni PRDEL, nebo ti stáhneme kalhotky.“ Málem jsem se počurala strachy, že to opravdu udělají.

„Prdel, prdel,“ koktala jsem.

„Hlasitějč,“ povzbuzoval je kroužek kolem. Naštěstí nás zahlédla učitelka a celé inkviziční shromáždění rozehnala. Ponížená jsem si stáhla sukni. Dodnes mi neslušná slova nejdu přes jazyk.

Celý život se snažím dělat věci dobře. Dodržuju dopravní předpisy, odpovídám na maily, volám zpět zmeškaným hovorům. Jsem hodná holka. Tak proč teď stojím sama před školou, abych si vyslechla o dalším průšvihy svého syna? Vyveču se z taxíku a mířím k budově. Vedle mě synchronně kluše další pár, evidentně rodiče Oskarova spolupachatele. Hádají se.

„Tak výborně. Konečně ses dočkala výsledků svojí výchovy,“ syčí muž na drobnou ženu, která už nestačí jeho rázování a klopýtá za ním. Má hezký kabát s ozdobnými knoflíky, ovšem délky, která ji umenšuje, a drahé boty na ošklivém širokém podpatku, které ji dělají starší. Některé ženy si to ani neuvědomují. Kdysi jim řekli, že nosit vysoké podpatky je škodlivé, bortí se vám klenba, narostou haluxy a budete zbytečně vykukovat. A tak mají zdravé nohy a manžely, kteří jim mohou nadávat. Věřím, že kdyby vedle

něj kráčela v lodičkách jako já, syčel by o mnoho decibelů slaběji. „Uvidíš, že to bude nějaký nedorozumění...“, brání se ona chabě.

„Hovno nedorozumění. Náš chlapeček prostě dealuje drogy. Zřejmě do něj nesypane dost, že jo? Kolik cálujem za tu pitomou školu?“ Tónem hlasu nenechá nikoho na pochybách, že je to on, kdo na tuhle záležitost vydělává. Matka Oskarova kamaráda, na jehož jméno si nemůžu vzpomenout, mě zaznamená. Uhnu pohledem, aby si nevšimla, že jí koukám na boty.

„Nekřič tady, proboha...“, prosí manžela.

„Dobrý den,“ zdraví mě vzápětí příliš hlasitě. Její důležitý muž má najednou nový objekt hněvu, protože vytušil, že v tomhle jsme společně. Co bych tu jinak dělala? Ukazuje prstem směrem na mě.

„Ten váš v tom pochopitelně jede taky! Řekl bych, že to celý vymyslel a ten náš blbeček se jenom veze.“ Pochopitelně největší lumpárny vždycky iniciují děti těch druhých. „Hezky jste je vychovaly, vy, vy... maminky!“ bodá manžel nízkých kramfleků do vzduchu jízlivým ukazovákem střídavě směrem ke mně a ke své ženě.

Všímnu si, že nenosí snubní prstýnek. Zato má na prsteníčku hnusnou imitaci pečetiho prstenu. Další následek těch nemožných širokých podpatků. Jediné, co mě napadne, je: „Dobrý den...“

Matka Oskarova kamaráda, na jehož jméno si pořád nemůžu vzpomenout, se na mě jen omluvně podívá. Otcí nestojím za odpověď ani za pohled. Jsem podřadný druh. Špatná matka. V lodičkách zbytečně vyčnívám. Přichází další rodičovský pár a tváří se, že do našeho společenství

nepatří. Možná se opravdu ve škole stavili náhodou. Mají tu hodnou holku, co nemluví sprostě a nedealuje marihuanu. A já si v tu chvíli uvědomím, že jsem tady jediná samotná. Jediná samotná matka. Nějaký muž v drahém obleku, který se do skupiny rodičů provinilců nepochybně počítá, uklidňuje do telefonu svou ženu, že všechno vyřídí. Nemá si dělat starosti. Proč nikdo neuklidňuje mě? Stojím a dívám se, jak záda otců a matky Oskarových spolupachatelů vcházejí do budovy. Jsem bezradná a dělám si starosti. Taxi, s nímž jsem přijela, stále čeká u chodníku. Jako by žena za volantem věděla, co se stane, a nějakým zázrakem zde zůstala. Možná je to učí v tajné škole taxikářské psychoanalýzy. Anebo jí mě bylo jenom líto. Sesypu se na zadní sedadlo a rozbřečím se.

„Promiňte,“ ospravedlním se automaticky. Taxi se tiše rozjede. Zvoní mi mobil. Nejprve neznámé číslo. Telefon neberu, i když mi ruka cuká.

„Dobře děláte. Někdy je nejlepší se na všechno vykašlat. Nebo na všechny,“ pokývá hlavou taxikářka. Už mi nic nevytýká.

A já to na ni vyklopím. „Syn má průšvih. Chytli ho, jak prodává marjánku, teda marihuanu spolužákům.“ To je moje další skvělá vlastnost. Musím věci dovysvětlovat. Jako by řidička taxíku nevěděla, co je marjánka. Rozhodně nepředpokládá, že můj syn je obchodník s kořením do polívky. „Copak nemá kapesné? Utekla jsem kvůli tomu z porady. Šéf řval jako tygr,“ vyprávím trochu zmatečně.

„Něco jsem zaslechla,“ říká chápavě a já bez ladu a skladu melu dál. „Já jsem kreativní manažer, víte. V reklamce. Zase volali mně. Vždycky volají mně. Už sedmnáct

let, když je nějaký průšvih, volají mně. Jejich otci nikdy. A když už mu zavolají, je nedostupný. Když Mia, to je moje dcera, spadla ve školce z prolejšačky a vyrazila si zub, byl nedostupný. Oskar byl odmalička hyperaktivní. Když střílel po učitelce paintballové kuličky, byl Tomáš, to je můj muž, nedostupný. Jo, a nedávno... Mia, to jí bylo čtrnáct, nechala si dát takový ten kovový kroužek do nosu, i když to mají ve škole zakázaný."

„Budu hádat. Byl nedostupný?“

„Proč já nejsem nikdy nedostupná?“

„Protože jste zodpovědná?“

„Protože jsem kráva.“ Kráva není zas tak prosté slovo.

„Kráva je spíš ona, s tím kroužkem v nose. Vy jste jí to dovolili?“

„Neptala se nás. Už se nás, tedy spíš mě skoro na nic neptají. Jen s tím prostě přijdou. Anebo mi dávají pokyny a já jsem zapřažená do postroje jako ten vůl, co s ním oral Přemysl.“

„Toho asi neznám.“

„Ale jo. Přemysl Oráč. *Staré pověsti české*. Alois Jirásek. To zná přece každá!“

„Já mám stavební průmyslovku, tam jsme Oráče nebrali. A teď jenom řídím dročku, to nedává moc prostoru na literární rozhled. No, pořád lepší než bejt šlapka. Ale možná jste je měla víc fackovat. Ty svoje děti.“

„No dovolte. Já děti nebiju...“

„Proto dealujou marjánku a píchají si kroužky do nosu.“

Kdybychom mluvily o jiných dětech a jiné matce, začnu se možná smát. Mluvíme ale o mých dětech, a tak hlasitě skučím. Stojíme na červenou. Znovu zazvoní telefon. Vlezlá

odrhovačka. OSKAR. Taxikářka se otočí a chytí mě za ruku. Ona má paži do poloviny opálenou a její umělé nehty si na rozdíl od mých říkají o regeneraci. Já mám kůži jako šedobílý dopisní papír. Hezky kontrastujeme.

„Jsem nedostupná?“ zvednu obočí.

Taxikářka kývne a já hovor odmítnu.

„Tak kam? Na letiště?“

Nevím, co budu dělat na letišti, ale už je rozhodnuto. Zelená.

„Tak co, pořád máte odvahu?“ zeptá se mě, když zapluje před budovu s velkým nápisem DEPARTURES. Teprve teď si všimnu, že má na sobě tričko s andělskými křídly na zádech. Mám odvahu? Trochu mě opouští. Před deseti minutami jsem byla připravená nastoupit do prvního letadla a odletět kamkoliv, kde mě nikdo nezná, ale teď mi na spánky zase ťuká ta nesnesitelná odpovědnost. Vždyť to tahle okřídlená ženská rozhodla, že pojedeme na letiště, mě by taková šílenost nikdy nenapadla. Jasně, cesta na letiště je přece nejlepší rito. Skočila jsem jí na to. Co by se ale stalo, kdybych opravdu utekla? Oskara zavrou do vězení nebo do blázince, Mia si nechá vytetovat na zadek spoustu barevných obrázků, moje matka zešílí a můj manžel... bude nedostupný.

„Já... asi... asi se vrátím domů. Promiňte.“ Chybí mi odvaha a zase se omlouvám.

„No jak myslíte, vy platíte. Já jenom jezdím,“ mávne rukou. Za další *promiňte* už mě přestala peskovat.

„Tak hele, ty vráno, co bude?“ buší nám na okénko chlápek v hnědé kožené bundě. „Zacláníš. Běžte si svy menstruační problémy řešit jinam, my potřebujeme vydělávat.“ Přejdeme to mlčením a já se ani nepohnu.

„Víte co, já bych vás tu klidně nechala sedět, jak dlouho chcete, ale ten impotentní chudák nám za chvíli začne mlátit na střechu.“

„Omlouvám se, nechci, abyste měla kvůli mně problémy. Tak asi jedťe...“

„Vy jste nepoučitelná. Zase se omlouváte. Tak mám odjet asi, nebo určitě?“

„Určitě.“

„Vrať se k plotně, slepice blbá...“ zní za námi chrchlavá ozvěna. Ve zpětném zrcátku se rozčileně třesou dvě brady.

„Zastavte, prosím.“ Moje řidička prudce zabrzdí. Než mi v tom stačí zabránit, vyskočím z auta.

„Co si to dovolujete?“ osopím se na koženou bundu. A protože mám podpatky, nevhodně ho převyšuju. Mám navrch. Zřejmě se mu to obvykle nestává. S velkým ženským on nechodí.

„Vo co ti de?“

„My se známe?“ vyjedu na něj. To ho zaskočí ještě víc.

„A vodkud bych tě jako měl znát? Seš nějaká filmová hvězda?“

„Tak pokud se, vážený pane, neznáme, přestaňte mi laskavě tykat. A jestli se nemýlím, je zde povoleno zastavení na patnáct minut. Takže mám ještě sedm a půl minuty na to, abych uhradila jízdu a rozloučila se se svou přítelkyní. A pokud s tím máte problém, můžeme zavolat policii a já na vás podám trestní oznámení pro napadení,“ dávám si záležet na spisovné řeči. Při slově *přítelkyně* se nezadrhnu. Samu sebe nepoznávám.

„K tomu nemáte důvod,“ vyká mi najednou kožená bun-

da a rozhlíží se kolem, ale zbylí tágaři se jakoby náhodou dívají jinam. S policií by všechno bylo na dlouhé lokte a z vedlejšího vchodu právě vycházejí čerství ARRIVALS a chtějí do centra. Proč si komplikovat život? Když jde o výdělek, nejsme kámoši. Jen moje řidička na mě udiveně zírání. Co se stalo s tou ufnukanou ženskou, která jí probřečela celou cestu na letiště a třikrát se omluvila? Vlastně čtyřikrát, ještě jednou tomu pí... v telefonu.

„Dobry, dobry,“ řekne naditá kožená bunda smířlivě. „Tak si v klidu vystupte, dámo, hlavně ať to dlouho netrývá. Všichni chceme bejt spokojený, že jo...“ Otočí se, ale žádného hlasitého ani souhlasného mručení se nedočká. Kolegialitu si všichni schovají na válku s Uberem. Jedna drzá ženská jim za to nestojí. Vráťím se do svého žlutého azylu.

„Dobry,“ pokývnu uznale hlavou stále ještě zkoprnělá andělská křídla za volantem.

„Vůbec nevím, kde jsem našla tu odvahu se ozvat. Nikdy to nedělám. Nesnáším konflikty. Kolik?“

„Kolik čeho?“

„Kolik vám dlužím za cestu?“

„My nejedeme zpátky?“

„Myslím, že ne.“

„Sedm set padesát.“

„To je dobry,“ podávám jí osm stovek. „Můžu se ještě na něco zeptat? Kde jste sehnala to tričko?“

Usměje se, vyskočí z vozu a uprostřed těch nervózních chlapů, kteří jsou natřesení na další pasažéry, mezi lidmi, co zmateně drkotají s pojízdnými kufříky podél letištní budovy, se svlékne a pak si obleče jen přes podprsenku džínovou bundu, kterou měla pohozenou na sedadle.

Sylvie

Dneska se sejdu s mámou. Anna měla zase pravdu, jediné řešení, na které jsem byla schopna přijít, žádné řešení nebylo. Jen jsem poprosila matku, aby občas zašla k nám domů a zkontrolovala, že Mia s Oskarem dokážou přežít bez mé péče. Máma si to vyložila po svém a byla u nás denně. Co se děje mezi ní a Tomášem ve chvíli, kdy se nabourá do našeho bytu, jsem si raději nepředstavovala. Nebo vlastně představovala, protože na tohle žádnou bujnou fantazii nepotřebuju. Jenže jak si to tak v duchu maluju, směju se na ulici nahlas a lidi se za mnou pohoršeně otáčejí. Je to pitoreskní obrázek. Moje matka s pečlivým make-upem a v sukni nepříslušející jejímu věku, vstupuje... ne, vtrhne do kuchyně, kde můj manžel právě odkládá použité sáčky čaje do dřezu.

„Chtělo by to umýt nádobí,“ zahajuje konverzaci bez pozdravu máma a hlas má zatím v běžné tónině. Tomáš cosi zavrčí, ale aby projevil dobrou vůli, začne skládat hrníčky a talíře, které se válejí všude kolem, do myčky. Matka mezi tím štitivě nahlédne do dřezu, potlačí nevolnost, obratně dvěma prsty s dokonalou francouzskou manikúrou na gelových nehtech nahmátne čajové pytlíky a vyhodí je do odpadků. Na podlahu z nich kape rezavá tekutina. Tomáš stojí bezradně u myčky, protože si nemůže uvědomit, kde míváme tablety.

Tomáš

Dneska jsem byl v Oskarově škole. Už podruhé. Mělo to jedinou výhodu, že už alespoň vím, kde ta pitomá škola je. Oskar je blbec. Nikdy jsem si nemyslel, že tohle řeknu o vlastním, preferovaném synovi, ale je to blbec. Talentovaný blbec. Nejenže se nechal nachytat, jak prodává jointy, ale ještě jim ve škole namluvil, že je z rozvrácené rodiny. Otec je nezaměstnaný alkoholik, a proto musí mít matka dvě práce, aby rodinu zajistila. Přes den dělá manažerku, ale kde pracuje po nocích, Oskar neví. Několik večerů v týdnu odchází pěkně ustrojená doprovázet nějaké důležité lidi. Oskar se musí starat o sestru, protože otec bývá často opilý a mohl by jí ublížit. Výchovná poradkyně cítila potřebu to se mnou opakovaně probírat. Lítostivě se dívala na zoufalého chlapa, který zjevně pije, protože jeho žena je kurva. Opatrně se mě zeptala, zda by nebylo na čase uvažovat o nějaké terapii. Ale měla fakt výstavní kozy a už kvůli nim to nebyl ztracený čas. Ženským s takovými kozama by měli zakázat dělat výchovné poradkyně. Studentky z toho můžou mít mindrák a studenti erekci. I já jsem měl příjemné lehké chvění v rozkroku, i když trapně jsem si připadal kvůli těm lžím, co Oskar vyfantazíroval. Jen kdyby nebyl takovej blbec. Když jsem se ho zeptal, proč jim všechny tyhle kraviny navykládal, zamumlal: „Nevíím. Jen táák. Sem si myslel, že by to mohlo bejt zajímavý.“

„Ty kamarádky, co jsi měla před Danielem... nechtěla ses s nimi dát znovu dohromady?“ zamyslí se.

„A co jsem jim měla říct? Ahoj holky, ten mužskej, co jsem se kvůli němu na vás vykašlala, mě konečně kopnul do prdele, tak mě tu zase máte?“

„Takhle brutálně asi ne, ale jistě by to pochopily. Já bych to třeba pochopila.“

„Jenže ty jsi Sylvie. A já jsem nechtěla, aby mě někdo chápal. Potřebovala jsem o Danielovi přestat mluvit, přestat ho neustále prohánět myšlenkami. Nechtěla jsem, aby se mě někdo soucitně ptal, jak to snáším. Leonovi – ten jediný mi zůstal – jsem řekla, že kdykoliv zmíním Dana, má mě plácnout. Postupně jsem se skamarádila s barmany. Víš, jakou další výhodu má ještě bar? Je tu takovej randál, že se můžeš chechtat, jíkat, klidně i hýkat, a každému je to fuk. Bar je místem pro tvoje horší já. Smála jsem se s klukama za barem a nemusela se rozhlížet, jestli někomu nepřípadám se svým smíchem trapná. Bar ti spoustu věcí odpustí. Zvykla jsem si, že někteří hosti se mnou tu a tam laškovali, a bylo mi to jedno. Tyhle věci jsou jako společenská hra. Naučíš se pravidla a pak jen jedeš podle známého vzorce. Časem jsem přivykla i té změně životního rytmu. Začala jsem zapomínat. Bývaly celé dny, postupně i několik dní, kdy jsem dokázala na Dana nemyslet. Kdy neprocházel každým mým snem. Kdy jsem s ním přestala srovnávat každého muže, co mi řekl jenom *dobry den*. Moje fatální závislost na něm polevovala.“

„Nikdy jsi mu nezavolala, nešla za ním?“

„Ne. Možná, že kdybych to udělala, setřásla bych ho ze sebe dřív.“

Sylvie mlčí a zkoumá si nehty. „Měla bych si udělat manikúru,“ odpoví nelogicky a čeká, až budu pokračovat.

Už jsem nemohla ty Danovy lži vydržet. Tvářila jsem se, že věřím, co mi vypráví, ale začala ho sledovat. Nebylo to těžké. Byl hrozně roztržitý. Stačilo počkat před jeho kanceláří a pozorovat ho cestou z práce. Mak mi půjčil auto. Znovu jsem vylezla na tu větev, co mohla každou chvíli prasknout. A taky se zlomila. Skočila jsem na ni, i když jsem věděla, že sletím a natluču si. Natloukla jsem si šíleně. Samozřejmě že ženu, která mu porodila syna a o níž tvrdil, že si ji nikdy nevzal, neopustil. Měla mu brzy porodit další dítě. Uviděla jsem ji stát vedle něj, pyšně těhotnou. Padala jsem a nárazy nic netlumilo. Šla jsem k nim a ona na mě nevěřícně zírala. Netušila, kde jsem se znovu vzala v jejich životě, z něž – jak doufala – mne dávno vypudila. Držela se oběma rukama za velké břicho, snad mi chtěla zabránit do něj udeřit. A já jsem chtěla. Chtěla jsem mlátit a kopat. Jako by se ze mě v ten moment stala moje máma. Ženská plná zloby a jedu.

Sylvie je celá bledá. Jaké hnusoty jí to vyprávím? Vyvstane mi před očima vzpomínka na Leonovy rodiče bledé hrůzou. Vidím, jak moc si přeje, abych to neudělala, aby ta Anna, s níž sdílí prostor, zůstala Annou, která ji zachránila. Nemůžu Sylvii zklamat.

„To víš, že jsem to neudělala.“

Sylvie hlasitě vydechne. „Nezachovala by ses špatně, že ne?“

„Myslíš, jestli bych byla schopná zmlátit těhotnou ženou, která mi ukradla deset let života?“